

Δίκτυο Πανεπιστημιακών

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι, η νεολαία, όλος ο λαός βρίσκονται αντιμέτωποι με την επίθεση της κυβέρνησης η οποία, στο πλαίσιο του Μνημονίου, των επιταγών της ΕΕ και του ΔΝΤ, καταργεί κατακτήσεις του εργατικού κινήματος ενός αιώνα, επιβάλλει την πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, εκποιεί τη δημόσια περιουσία και επιβάλλει πρωτοφανείς περικοπές σε Παιδεία και Υγεία.

Η εκτίναξη της ανεργίας, οι αυξήσεις στα είδη πρώτης ανάγκης και τα εισιτήρια, τα εισιτήρια στα δημόσια νοσοκομεία, διαμορφώνουν συνθήκες κοινωνικής καταστροφής. Η ανυπακοή ποινικοποιείται, ο αυταρχισμός εντείνεται, προετοιμάζοντας ακόμη και τον ... στρατό ως κατασταλτικό μηχανισμό των κινητοποιήσεων. Η απεργία πείνας των 300 μεταναστών φέρνει στο προσκήνιο το πρόβλημα του ρατσισμού και των αντιμεταναστευτικών πολιτικών.

Η κυβέρνηση προετοιμάζει την κατάθεση νέου νόμου για την Ανώτατη Εκπαίδευση που θα οδηγήσει στην οριστική κατάργηση του αυτοδιοίκητου των Πανεπιστημίων και στην επέλαση των μάνατζερ στη διοίκησή τους («Συμβούλια Διοίκησης»), στη διάλυση των πτυχίων και των προγραμμάτων σπουδών, θα ανοίξει τον δρόμο για τα δίδακτρα και στις προπτυχιακές σπουδές, καταργώντας πλήρως τον δωρεάν χαρακτήρα της ανώτατης εκπαίδευσης, υπονομεύει τη μονιμότητα για τους περισσότερους διδάσκοντες, φέρνει τον «Πανεπιστημιακό Καλλικράτη», με τη συγχώνευση, συρρίκνωση και κατάργηση Τμημάτων και Σχολών και τον μαρασμό ιδίως των ανθρωπιστικών και κοινωνικών επιστημών, αλλά και των Περιφερειακών πανεπιστημίων. Την ίδια στιγμή πληθαίνουν οι κραυγές για την κατάργηση του Πανεπιστημιακού Ασύλου και την εμπέδωση κλίματος καταστολής και μέσα στα πανεπιστήμια.

Οι μεγάλες μειώσεις στην κρατική χρηματοδότηση, η τεράστια καθυστέρηση στους διορισμούς εκατοντάδων μελών ΔΕΠ, οι μεγάλες περικοπές σε πιστώσεις διδασκόντων βάσει ΠΔ 407/80, το πάγωμα των προκηρύξεων νέων θέσεων, δείχνουν τη στοχευμένη πορεία απαξίωσης της δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης, αλλά και την εξώθηση των πανεπιστημίων σε ανταποδοτικές και επιχειρηματικές πρακτικές για να μπορούν να συνεχίσουν να λειτουργούν. Την ίδια στιγμή οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, όπως και όλες οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι, βιώνουμε τις συνέπειες της μισθολογικής λιτότητας. Μετά τη μείωση κατά 20% στα επιδόματα, την κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού και το τριετές πάγωμα των μισθών, συζητείται επιπλέον η κατάργηση δύο επιδομάτων (βιβλιοθήκης και διδακτικής προετοιμασίας) που αναλογούν σε σημαντικό μέρος των αποδοχών μας, ειδικότερα στις χαμηλότερες βαθμίδες στο 1/3 των αποδοχών.

Με αυτή την πραγματικότητα δεν μπορούμε παρά να συγκρουστούμε. Δεν μπορούμε να μείνουμε απαθείς θεατές της μετάλλαξης του δημόσιου πανεπιστημίου σε ένα αυταρχικό επιχειρηματικό εκπαιδευτήριο. Δεν μπορούμε να μείνουμε απαθείς θεατές της επελαύνουσας ανέχειας τόσο της δικής μας, όσο και του μεγαλύτερου μέρους της ελληνικής κοινωνίας. Ήδη οι αποφάσεις Συλλόγων Διδασκόντων και ακαδημαϊκών οργάνων έχουν εκφράσει την αντίθεσή τους, παρόμοια και η Σύνοδος Πρυτάνεων στο Λαύριο και στο Ναύπλιο. Πρέπει να συναντηθούμε με το μαχητικό φοιτητικό κίνημα, αλλά και με τα ρεύματα οργής και αγανάκτησης μέσα στην ελληνική κοινωνία. Μας εμπνέει το μήνυμα από τις λαϊκές εξεγέρσεις σε Τυνησία και Αίγυπτο που ανέτρεψαν δικτάτορες και η ελπίδα ότι μπορούμε και εδώ να ανατρέψουμε τις αντιλαϊκές πολιτικές.

Το Δίκτυο Πανεπιστημιακών εκτιμά ότι ο κλάδος μας πρέπει να ξεκινήσει δυναμικές κινητοποιήσεις και απεργίες. Αφετηρία μπορεί να είναι η 48ωρη απεργία στις 22 και 23 Φλεβάρη, για να συντονιστούμε όχι μόνο με την πανεργατική απεργία, αλλά και με τις κινητοποιήσεις των άλλων βαθμίδων της εκπαίδευσης (48ωρη απεργία ΟΛΜΕ, ΔΟΕ) και τις κινητοποιήσεις που γίνονται σε διάφορα Πανεπιστήμια (π.χ. διήμερο προειδοποιητικό κλείσιμο του Πανεπιστημίου Αιγαίου 22-23 Φλεβάρη). Η ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ πρέπει να πάψει να συνομιλεί με την κυβέρνηση, ή ακόμη χειρότερα να ανοίγει τον δρόμο στις κυβερνητικές επιλογές απαξίωσης και πλήρους κατεδάφισης της δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης.

Πρώτα από όλα χρειάζεται η ενεργοποίηση των ίδιων των Συλλόγων ΔΕΠ και των συνελεύσεών τους για την κλιμάκωση των κινητοποιήσεων. Εάν η κυβέρνηση προχωρήσει στην κατάθεση του νομοσχεδίου, που γκρεμίζει την Ανώτατη Εκπαίδευση, η απάντηση πρέπει να είναι απεργιακός αγώνας διάρκειας σε συντονισμό με το μαχόμενο φοιτητικό κίνημα. Είναι η μόνη στάση ευθύνης που μπορούμε να επιλέξουμε ως πανεπιστημιακοί δάσκαλοι απέναντι στην επιχείρηση πλήρους κατεδάφισης της δημόσιας και δωρεάν Ανώτατης Εκπαίδευσης.